

bråder, Men när jag tar min wandrings-staf:
Gutår i redan döde Fäder.

2. Jag alldrig nånsin hindra sökt, De trångande wid årens trappa, Och ännu alldrig ruggen krökt, Om ej, att i min flaska tappa; En ledig aften wid mitt krus Jag omkar alla våra Höga, Och när jag faller af mitt rus; Så skadar fallet mig dock söga.

3. Ett utdrag utaf min Moral, Jag vill den lärda werlden skänka; Med kånstor utaf mina qwal, Jag går att dem i glasen dränka. Med hjerta utan minsta smek, Och utan förbehåll förtrolig, Jag anser lifwet för en lek, Och är bland muntra wänner rolig.

4. Försök att följa denna lag, Du som på dina öden klandrar; Förtårtad blir din långa dag, Då du förföljd af griller wandrar; Gör alla rätt, den usla godt, Och war beständig mot din Flicka; Så har du lugnet på din lott, Och sen kan du med glädje dricka.

50
Denne stycken wackra

Kärlek

Siffr,

Den Fërsta:

Nodala Socken och Warlinna
By, ic.

Den Andra:

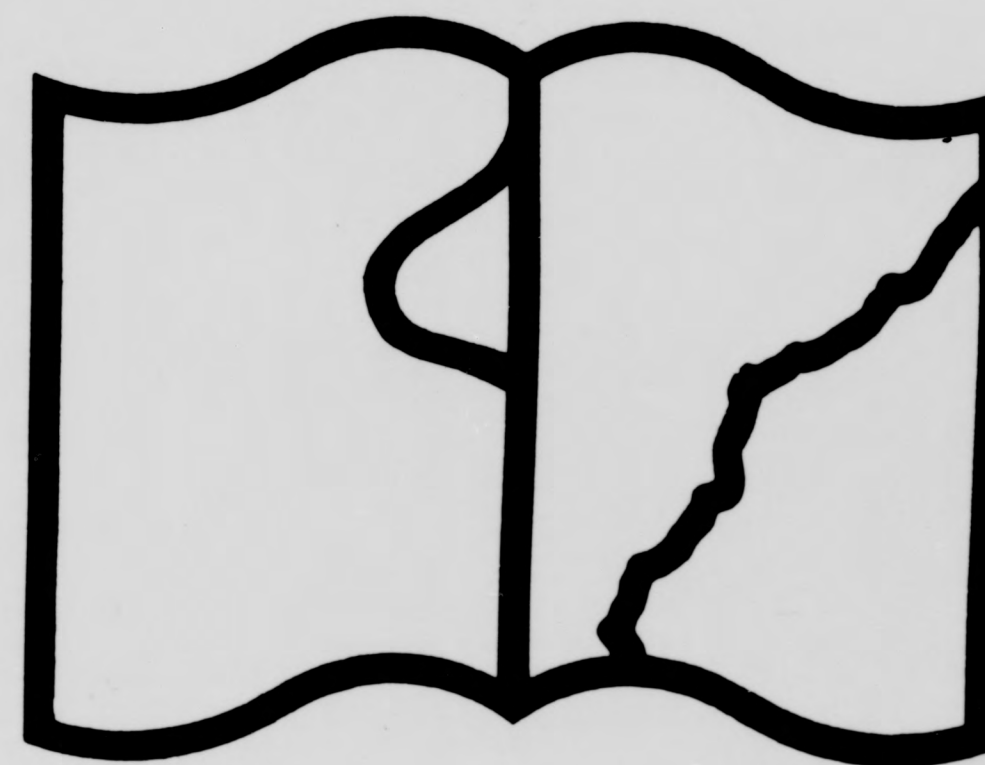
Et hände sig en morgonstund, ic.

Den Tredje:

På lifwets mödesamma stråt, ic.

Örnsköpings, 1808.

Exemplaret kostar 1 Skilling.

Symbol 11. Skadad text eller felaktig inbindning
Damaged text

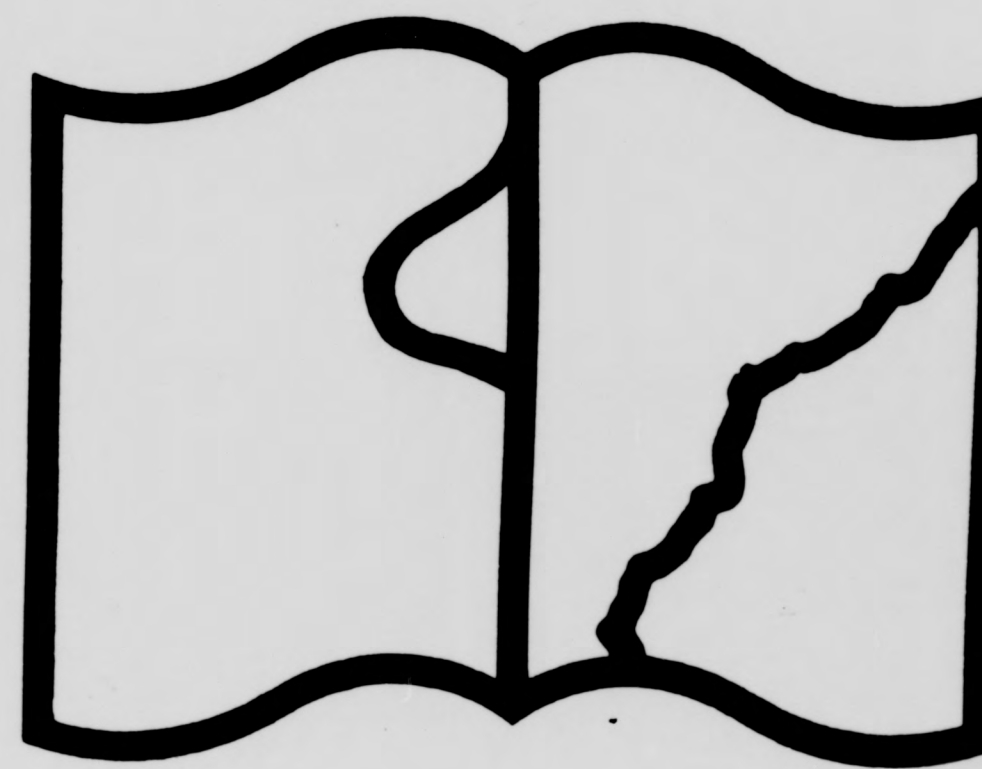
Den Första:

I Rodala Socken och Barkinna By, Där
hände ett under bland alla, En utvalder
Glicka med rosende hy, Som Liljan kan man
henne kalla; Hon war icke riker på Silfwer
eller Guld, Men hennes hjerta war af trohets-
frukter fullt, Hon war ett dyademönster för alla.

2. När hon hade knappast fullt aderton år,
Sen hon hit till werlden blef södder, En Un-
gerswåns kärlek då till henne står, Hvars
namn war med seder beströdder, De läst Wade
hwarannan med ära och med tro, Med inbördes
kärlek till döden sammanbo, Men werlden bedras-
ger så många.

3. Han reste sen bort uti främmande land,
Sin lycka att vidare bekomma, Han råckte sin
käraste sin snöhwita hand, Och sade hwar tros-
fast min fromma; När jag igen kommer, om
Herren så will, Så swår jag med äran du hö-
rer mig till, Jag älskar ingen högre i werlden.

4. När Skeppet stod sårdigt att segla sin
fos, Och Seglen woro spända för vinden, Han
lemnade på landet sitt hjerta och sin ros, Och
tårarna de runno på kinden, Jag måste nu bort-
segla från dig min lilla wån, Gud gifwe den
dagen wi råkades igen, Det wore mitt nöje på
jorden.

Symbol 11. Skadad text eller felaktig inbindning
Damaged text

5. Till England han seglade helt lyckligt och fort, Och Skeppet det stannade vid landet, All fågring som fanns på denna ljusva ort, Den kunde ej förtaga den vandan; Han tänkte fast mera på kärasten sin, En Engelska Flickor, så sagra och så fin, Han bar henne jämt i sitt hjerta.

6. När han varit borta i åren tre, Sitt Fädernesland han åstundar, Han under den tiden har skrivit tolf Brev, Som kärasten alla bekommit; Men dem att besvara förgått hon har, Ty wännen i hjertat hon hade ej kvar; Men gifwit sin kärlek åt andra.

7. När kärasten hemkommer han gladdes all-
dråmst, Sin älskade wän att besöka, Och blif-
wa hos henne en wälkommen gäst, Sitt nöje å-
nys föröka; Men alldrig war stormen på wil-
lande haf Så swår som denna bedröfliga dag,
Som han i sitt hjerta fick erfara.

8. Han öfvergaf Skeppet och hastade fort,
Hans hjerta af kärlek månd brinna; Till Ros-
dala-Socken i Wartinna By, Der månde han
sin käraste finna, Hennes bröllop det firades
med spel och med dans, Men bruden hon blef
när under kronan och frans, När hon sin för-
sa wän beskådde.

9. Hennes käraste han wrider sina händer uti
blod, När han det spektakel fick begrunda,
Hans ögon de sultades med tårarnas flod, Hans
tal war till henne margelunda, Du trolösa wän
som har roggat din ed, Inbillar du att himme-
len ej warder på dig vred, För bandet som du
hafwer flitit.

10. Om jag än båtreste till yttersta Kant, Af
werlden som Gud hafwer skapat; Ett sådant
kallfint hjerta jag alldrig igenfann, Hos grym-
maste Tigrar som waka Om natten att sluka
de resande in. Der finnes dock kärlek till Makar-
ne sin, Hos dig är han alldeles försvunnen.

11. Af flyktiga Flickor jag råder eder till,
Churu ni er ställer och lagar, Låt Gokorne så
råda ehuru de will, Men ni bör dem alldrig
bedraga; Uppriktig i trohet samt kärlighets band,
Mot den som ni en gång har gifwit er hand,
Då krönes er wandel i tiden.

12. Nu slutar jag min Wisa och lefwa will
i ro, Och skall ingen Flicka mer begära, Den
likwäl bör prisas som håller Gokar tro, Och
wandrar sin werld fram med äran. Ett jag
dock begär, det wet jag att ni gör; Begråter
mitt öde när jag ifrån er dör, För det ni mig
alldrig bekommit.

Den Andra:

Det hände sig en morgonstund, uti den Lunden
gröna, Der sång den lilla Näcktergal, der wårs-
te Blomster sköna; Jag satt och tänkte på min
wän, Jag satt och tänkte på min wän, Att
skrifwa några ord till den, Det skulle nöje wara.

2. En wän jag har i werlden kär, den jag
ej nämna får, Den jag har hållit allt för kär,
ja uti många år; Den wännen jag ej glömma

Kan :: Och till att säga hennes namn, Det vågar jag ej göra.

3. När alla Foglar sjunga, och lilla Jöken gal, När Lof och alla Orter, de sprida ut sin skal; Då är den ljuftwa sommaren :: Då du och jag min lilla wån, Får träffas uti Lunden.

4. Tänk, ängel söt! jag alldrig kan, nånsin förändra mig, Ty hjertat mitt det eger du, det hör du nog af mig; Men far du bårt och glömmmer mig :: Så vill jag lefwa enskelt, I alla mina dagar.

5. Men om det äntlig hända vill, och ödet sig så lagar, Att du ej blifwer wännen min, och Herren så behagar; Så lefwer jag förnöjd ändå :: Ty ingen tager mig ifrå, Den del som mig är giswen.

6. Jag ofta det förnummit har, att werlden har en sed, Att hon vill alltid bjuda till, förtala dig och mig; Men låt dem säga hwad de vill :: Ty kärleken den råcker till, Det skall du nog få röna.

7. En kärleks-ognista i mitt lif, som utaf kärlek lågar; Men alldrig brinner hon så starkt, att hon mig hinner plåga; Men den är ändå lyckelig, :: Som alldrig sätter träga i, Om kärleksblomman grönskas.

8. En trogen wån är mycket wärd, ty här fins ej så många, Som utaf hjertat tänka det, de tala med sin tunga; Det har jag ofta flöwer hört, :: Kan hända det mitt hjerta rört, Det vill jag nu förtiga.

9. Men hör nu du min lilla wån, hwad jag vill säga dig: Om du vill lefwa någon dag,

tal och flander fri; Så vill jag wackert wara dig, :: Så att du lefwer skickelig, Och icke uti yra.

10. Det går så till i werlden här, att rikedom mången swiker, Ty den som fäster sig en wån, för det han skall bli riker; Den wandrar alldrig nöjd och glad, :: Ej heller någon enda dag, I ro och glädje lefwer.

11. När jag nu här påminner mig, att trohet ej är till, Ej heller uppå jorden fins, så måst jag tåga still; Och tänka att det är min lott, :: Ty all den rikedom jag har fått, Är det att jag är nöjder.

12. När som jag går och förjer, så är det måst för dig; Jag har ej Far eller Moder, som underwisar mig: Hur jag skall nyttia tiden rätt, :: Och skaffa wänner på allt sätt, Och huru jag skall lefwa.

13. Nu är det slut med denna sång, Ty Solen vill sig gömma, och Lunden den jag suttit i, Den vill jag nu bårtglömma. Adjo, farväl min lilla du; Adjo, farväl min lilla du! Jag kan ej skrifa mera nu, Det mig ej längre roar.

Den Tredje.

På lifwets mödosamma stråt, Hur många suez far måste gjutas: Wårt lif begynner sig med gråt, Och ofta nog med tårar slutas. Besstämda målet är en graf, Och sista prakten syra